

Знао је сваки Рајан да му је живот спасао Иван

Изједначавање комунизма и Русије је једна од техника западне русофобије. Руски дисиденти и они што су се на Западу искрено борили против њега током Хладног рата, правили су разлику између Русије и комунизма, мржње према Русији и борбе против омраженог политичког режима. Али то је мањина. Већина западних интелектуалаца више је волела да одржава конфузију, нарочито након распада СССР-а. Интелигенција нових независних земаља, Пољске, балтичких земаља а посебно Чешке, имала је интереса да оптужи Москву за све грехове, заборављајући да су оне биле комунистичке и њима управљали национални комунисти. Најмрачнији злочини и аспекти комунизма приписани су, ипак, Русима, а други народи задобили су повољан статус сиротних жртава и тако се ослободили одговорности.

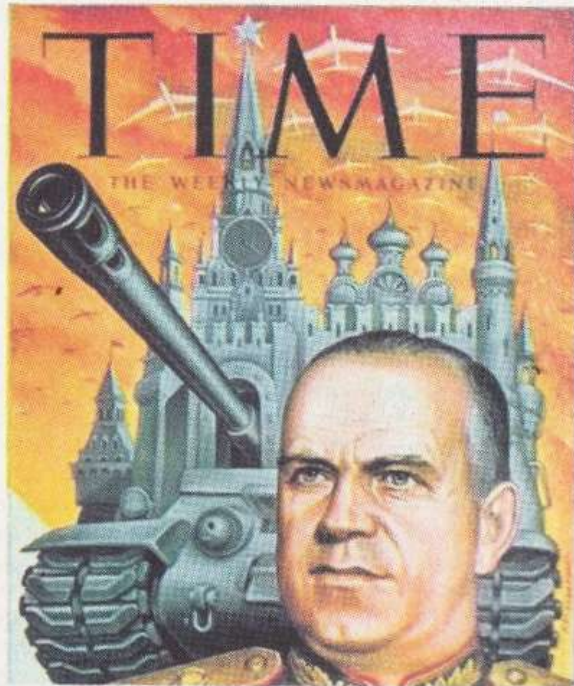
И чувени „геноцид“ глађу између 1931. и 1933. који Украјинци подмећу Стаљину, десио се уз активно учешће украјинских комуниста, попут Никите Хрушчова. Украјинци „заборављају“ да су учествовали у масакру над Пољацима у Волинији 1942/3, а чувари логора за истребљење Јевреја Треблинка, Собибор и Белзек углавном су били Украјинци и Литванци, а не немачки СС. Запањујуће је што се Стаљиново грузијско порекло никада не помиње кад му се – с разлогом – приписују најгори комунистички злочини. О њему се говори као о господару Кремља или црвеном цару, као да је Рус.

Дакле: или се Стаљинови злочини могу приписати комунизму, с којим Руси немају ништа – већ су главне жртве као народ – или етничком пореклу комунистичких руководилаца тог доба: грузијском Стаљина и Ордоњикидзеа, молдавском Фрунзеа, пољском Ђержинског, украјинском Хрушчова, мађарском Ракоција или јеврејском Троцког, Свердловца, Зиновјева и Каменова...

Али, како онда тврдити да су за комунистичке злочине одговорни само Руси? Није ли то вид антируског расизма противречан ставу – савршено оправданом – који као антисемите показује све људе који, трагом Хитлера, сматрају да је бољшевизам „изум Јевреја да би владали светом“? Ако се нацизам и његови злочини појављују као немачки изум, комунизам и његова злодела нису баш толико „руски“ изум колико русофоби желе да верују. Ни Мао ни Пол Пот нису били Руси, а за њихове је злочине одговорна комунистичка идеологија, а не етничко порекло спроводилаца.

Ставити нацизам у исту равн са руским комунизмом умањује совјетски допринос Хитлеровом поразу. То је нарочито неподношљиво за Русе који су изгубили ближње у Великом отаџбинском рату.

Кад се рат завршио, Запад је пожурio да заборави кључни допринос СССР-а – „Захваљујући нашим испорукама оружја и хране!“, воле да истакну – допринели смо победи над нацизмом. То је бивало све очигледније како је сећање на рат бледело. Заборавља се и да је искрцавање савезника у Нормандију било успешно захваљујући жртви десетина хиљада Жуковљевих војника који су водили офанзиву на Источном фронту да би спречили Вермахт да пренесе своја оклопна возила у Француску. Сваки војник „Рајан“, искрцан у Нормандију 1944, знао је шта дугује

Маршал Жуков с добрим разлог слављен на Западу

другу „Ивану“ који се жртвује за њега у Белорусији. Савезничка штампа је славила Жукова и Стаљина и није грешила. Холивуд је допринео да се од искрцавања направи хит-парада, као да је то кључна ратна операција, док су Руси већ завршили главни посао на истоку.

Та тенденција да се историја опет пише да би се истиснула Русија толико је била озбиљна да Пољска, кад је обележавана 70. годишњица ослобођења логора Аушвиц, није нашла за сходно да на комеморацију позове Путина. Пољски министар спољних послова чак је дрско тврдио да су логор ослободиле – украјинске трупе.

Циљ минимизовања победе СССР-а је да искључи Русију из западне сфере и дискредитује је, свводећи опозицију Запад–СССР на сукоб демократија–комунизам, иако су СССР и комунизам, својим огромним доприносом победи, спасли европску демократију од потчињавања нацизму.

Русија се оптужује и да је Револуција из 1917. била претеча нацизма. Или, још суптилније, да је изазвала Велики рат. Наводно, до тог рата довела је борба германских сила и Русије за власт над источном Европом, који се завршио, упркос предвиђањима,

поразом свих источноевропских царстава, чиме се експлицитно сваљује кривицу на Немачку и Русију, а Велика Британија и Француску ослобађају сваке одговорности. Но, да су оне биле мање империјалистичне и прихватиле да уступе место Немачкој у Африци и Азији, као што је захтевала након 1871, Немачка не би имала потребу да се шири на исток. И да Британија, плашећи се за своју поморску надмоћ због јачања немачке флоте, није убрзала савез с Француском и Русијом, још мало стежући обруч око Немачке, можда би се рат 1914. могао избећи.

Стаљиново грузијско порекло уопште се не помиње када му се – с пуним разлогом – приписују најгори комунистички злочини, а називају га господарем Кремља или црвеним царем, као да је чистокрвни Рус